

Overweging tweede zondag van de Advent 2015 C. Baruch 5, 1-9 en Lucas 3, 1-6

Andreasparchie

Op de tweede zondag van de Advent zien we mogelijk nog uit naar de komst Sinterklaas en de geboorte van Jezus: Hij zal alle duisternis verdrijven, zo willen we zo graag geloven.

De schriftlezingen, met een visioen van vrede door gerechtigheid en een levendig verhaal over Johannes de Doper, willen ons helpen toe te leven naar de komst van het licht, waarvan Jezus het symbool is.

Overweging

Als er crisis is, zoals in de tijd van de Babylonische Ballingschap, in de tijd van Jezus en Lucas en in onze heel recente tijd met aanslagen en vluchtelingen en aantasting van het klimaat, dan staan er mensen op, door het Licht, door God geroepen, mensen die klokkenluider, wegbereider willen zijn. Aan ons is het om hen te horen en zien en te kiezen of je zelf een voortrekker zou willen of moeten zijn... Johannes de Doper was zo'n wegbereider, wat kan hij voor ons betekenen vandaag en morgen in een wereld in crisis?

De opeenvolgende nare gebeurtenissen in de wereld en nu ook steeds dichterbij, maken dat er een tijd van verwarring is ontstaan, zo concludeerden we in de voorbereidingsgroep voor deze viering met enkele mensen van het koor Sound of Peace and Freedom.

Er zijn geen kant en klare oplossingen, wetenschappers spreken elkaar tegen, politici willen trouw blijven aan de kiezers aan de eerder genomen vaak nationale beslissingen die steeds vaker geen adequate antwoorden meer zijn op wat er nu gebeurt, op wat ons overvalt, ons ongerust maakt, angstig ...

Te weinig durven we stil te staan bij de dreigingen, ze echt tot ons te laten doordringen en weten dat antwoorden 'die ons aan de kleren gaan' onontkoombaar zijn, we worden alleen maar somberder en bang dan, we kijken te weinig terug in onze geschiedenis, in onze Traditie en we weten daarom te weinig van de hoop en de kracht van een mens en van mensen toen en nu, die opstaan, die geboren worden als de tijd er rijp voor is...

Terugkijkend kunnen we zien dat we weinig geleerd hebben van wat er misging in de geschiedenis van de mensheid, en dat we steeds opnieuw willen geloven in de machthebbers hier op aarde, in presidenten en koningen, in regeringen en hun wetten, in dogmatische kerken en hun vertegenwoordigers, dat we hun beleid accepteren zolang mijn persoonlijke of mijn landsbelang maar niet te zeer geschaad wordt .... ondanks dat diezelfde geschiedenis ons laat zien dat het heil vaak niet te verwachten is van grote mensen op aarde. Het heil is alleen realiseerbaar als het kansen krijgt vanuit de woestijn, zo zegt Lucas dat vandaag, de woestijn als het symbool en beeld van iemand, een mens, mensen, een beweging, een stille plek, waar de bereidheid kan groeien om bij een nulpunt te beginnen om alles zoals het tot nu gegroeid is te overdenken. Dat zijn de mensen die geen toekomst zien in onrecht, in compromissen en uitstel van beslissingen, mensen die bewust jouw en mijn 'comfortzone' in gevaar brengen, je daarmee laten zien dat je zoals we nu bezig zijn onverantwoordelijk leven...

Er zijn mensen als Jezus, Johannes de Doper, Franciscus en Clara, Mandela, Rosa Parks, Bonhoeffer en vele anderen die bereid waren een radicale herstart te maken, ver van de verworven posities en de daaraan gekoppelde rechten en privileges, en besef dat dat kunnen ook voor ons heel gewone, diepgebeitelde privileges kunnen zijn als recht op pensioen, recht op en ziektenverzekering, recht op een huis, een land, een paspoort, recht als Westerling, blanke, niet werkloze, niet zieke.

Als je bereid bent een herstart te maken dan vraagt dan om genuanceerde oordelen te leren ontwikkelen, en bereidheid om je te verdiepen in wat er speelt: dat er meer is dan links en rechts, dan oud en nieuw, het recht van de sterkste, de korte termijn...

Er bestaat een groot ongelooft in het menselijk vermogen het tij te keren, het geloof zoals we het hier vaak noemen 'deze wereld omgekeerd' ...

Het 'koninkrijk van God' waar wij van dromen dat ontstaat in het kleine, het kwetsbare, in dat wat ons het liefst is of zou moeten zijn, een kind, onze aarde, de arme, de zieke, daar waar onze waarde niet ontleend wordt aan status en aanzien, maar waar je kunt zijn wie je ten diepste zou willen zijn, te beginnen in de woestijn en daar te vragen om niet langer nog ongenuanceerd mee te schreeuwen wat fout is... oplossingen groeien van onderop als we luisteren naar de meest gedupeerden en als we aan hen vragen hoe zij het anders zouden willen, wat een uitdaging zal dat zijn.... *Amen*